

YOL HİKAYESİ

Mustafa Kabakcı

Cennet ve Cehennem (*)

Hindli fakir, Guru'suna saygıyla yaklaştı. Guru bir ağacın dibinde bağdaş kurmuş, elleri göğüs hizasında avuç içleri iç içe gelecek şekilde birleştirilmiş, gözleri kapalı dua ediyordu. Fakir sessizce yere ilişti. Bir müddet sonra yüzünde oluşan bir tebessümle Guru gözlerini açtı ve fakire döndü;

-Hoş geldin!

-Hoş bulduk.

-Bir mesele mi var?

-Evet efendim, ben cehennemi bir hayatı merak ediyorum.

-Pekala. Böyle bir hayatın olduğu yeri biliyorum gidip görmek ister misin?

-Evet, dedi fakir.

Yolu tarif etti. Hindli fakir hemen yola koyuldu.

Günlerce gitti, dağları aştı ve tarif edilen yeri buldu. Burası çok geniş bir mağaraydı. Ortada koca bir kazan, havada nefis bir yemek kokusu vardı. Derinlerden bir gong sesiyle beraber, bir deri bir kemik insanlar ellerinde sapları 2'şer metre olan kaşıkları ile beraber kazanın etrafında daire biçiminde yerlerini aldılar. İkinci gong sesiyle, herkes kaşığı kazana daldırdı, yemekle doldurdu. Fakat uzun saplardan dolayı bir türlü yemeği ağızlarına getiremiyorlardı. Derken kaşıklar birbirine çarpmaya, yemekler yerlere dökülmeye başladı. Arkasından

"-Sen benim yemeğimi döktün! Benim hakkım!

Sen kör müsün!" sözleriyle korkunç bir kavga başladı. Birbirlerine canavarlar gibi saldırıyorlardı. Hindli fakir orayı terk etti. Guru'sunun yanına geri döndü. Guru;

-Evet ,dedi. Cehennemi bir hayatı gördün. Orada anahtar kelime; herkesin "ÖNCE BEN; HERŞEY BENİM" demesidir.

-Pekala efendim, cenneti bir hayat var mıdır?

-Evet. Yeniden yol tarif edildi. Hindli yola düştü, dağlar aştı. Geldiği yer aynı mağaraydı. Aynı kazanı gördü, aynı yemek kokusunu hissetti. Gong çaldı, neşe içinde insanlar ortaya çıktı, son derece sağlıklı görünüyorlardı. Hindi kaşıklara baktı, kaşıklarda aynı idi. Diğer mağaradaki itiş kakış yerine herkes birbirine yer ikram ediyordu. İkinci gongla yemek başladı. İnsanlar kaşığı yemekle dolduruyor, kendi ağızına getirmek yerine karşısındakinin ağızına uzatıyordu. Herkes karşısındakinin doyuruyordu. Neticede herkes doyuyordu. Karnı karşısındaki tarafından doyurulanlar teşekkür ediyor, minnetlerini belirtiyorlardı. Yemek bitti, sapları ikişer metrelik kaşıklarını mağaranın duvarına dayayıp, sohbet başladılar. Fakir Guru'suna geri döndü, gördüğü manzarayı anlattı. Guru, iki mağaranında fiziki

şartlarının, yemeğin kazanın, kaşığın, insan sayısının aynı olup olmadığını sordu

-Evet, her şey aynıydı. Ama mağaranın birinde CEHENNEMİ BİR HAYAT vardı, öbüründe CENNETİ BİR HAYAT vardı.

-Biliyorum, dedi Guru. Anahtar kelime BEN, ÖNCE BEN, HER ŞEY BENİM diyenler kaybetti KAZANANLARA SELAM OLSUN!

.....
Günlük hayattan iki ev manzarası;

-Ah Ah! Sen beni gençken görseydin! Ben hizmetçi miyim? Her gün çamaşır, bulaşık, çocuklar

-Bana bak bana! Akşama kadar ev de yatıyorsun. Benim canım çıkıyor, ben kazanayım sen harca.

KAVGA – STRES – BUNALIM

-Kocam gerçekten çok yoruluyor. Kolay mı ev geçindirmek. Harcamada dikkatli olmalıyım Allah'a şükürler olsun. Evine bağlı, çocuklarımın babası, bizim ayırımız gayrimiz yok.

-Hanıma Allah sabır versin. Gerçekten işi çok zor. Her gün yemek, bulaşık, ütü..Ya çocuklar! Evimin direği benim! Çocuklarımın anası. Yuvayı dişi kuş yaparmış.

BARIŞ – MUTLULUK – HUZUR

KAZANANLARA SELAM OLSUN!

(*) Bu hikaye bir Alman hikayesinden uyarlanmıştır.